

WINNETOU

Po nemškem izvirniku E. Maye

Brez orožja sem bil — In dem korakov pred menoj je stal moj najhujši, smrtni sovražnik in meril s puško na mene —

Od kod se je neki vzel tako neoprijatkovano? In kje je bil Gates s tovariši —?

Santer je opazil, da sem zamašil se za pas. Videl je močeno osuplost, porogljivo se je zadržal in mi grozil:

"Ne gni se! En sam korak, pa te ustrelim! Ne šalim se! Topot je krvava resnica!"

Oči so mu zlobno plamtele, mislil je zares. Samokres sta zdelala čisto blizu mene, sklonil se, — pa preden bi jih bil zadel, bi me bila zadelo Santerjeva krogla. V smrtni nemarnosti sem bil.

V hipu me je minila osuplost in iznenadenost. Nisem se gnetel, hladnokrvno sem mu zrl v oči.

Grozno je nadaljeval:

"Končno končno si moj! Ali misliš, da ti prst od peteline? Le zani se, pa ti pihnem kroglo glavo zanesi se na to!"

Torej ne migni, sicer te poščem k vsem vragom! S teboj mora biti človek skrajno previdni!"

Me pač nisi pričakoval, he?"

"Ne," sem rekel mirno. Le kajni mir, hladna kri in trepeti. Ako je bila rešitev sploh mogoča.

Eno sem seveda koj vedel. Strelil me ne bo seveda na enem lepu, razen če bi bil sam smrtni nevarnosti. Živega bi me zavelkel h Kiowam in me žižnega "poklonil v dar" Tangui.

Se bolj ugotovi prijateljske vezi njim. In da bi bil Old Shatterhand res dragoceno darilo Tangua, to sem vedel. Saj je Tangua koprnol po maščevanju z vsako žilico svojega poželjivega telesa.

"Izračunal si si, da se bom znišal šele jutri zvečer, kajne? Pa tvoji računi so bili napačni!"

Pravil sem res Gatesu, da se ne more vrniti tako hitro. Vedel je za moje besede. Govoril je s tovariši —

Kje so bili? Če bi bili pri njem, bi me bila njihova napačnost pomirila, da nisem bil tako čist čisto miren. Najsi so bili kdorkoli in karkoli in kakrskoli ljudje, morali niso biti, ni se mi bilo treba bati, da me pred njihovimi očmi kar ostavno umoril.

Le dražiti ga nisem smel. Mirno in nepremično sem stal z njim, sam pa je v neprijetnem, zlobnem sovraštvu silil.

"Namenjen sem bil k Saltu. Obvestil bi bil rad Tanč, da je končno poginil Apač. Pa sem spotoma srečal četo Kiow, njim sem povedal, kaj se je zgodilo, in se koj vrnil semkaj. Zato sem prispel spodaj v dolini sem srečal Gatesa, pravil mi je, da je prišel s seboj nekega Mr. Jonesa. Zvedel sem, da ima tisti dva Jonesa dve puški, veliko in majhno, in koj se mi je zdela njegova sumljiva. Dal sem si tisti trapperja natančno popisati in sem seveda na mah razumel, pri čem da sem z njim. Se je sicer neumno obnašal, zelo neumno, pa drug ni mogel biti ko Old Shatterhand. Stopili smo na vrh, skriti smo se mislil in te prijati, ko bi mi zvezal roke, pa bliskovito naglo sem ga zgrabil za pas in za ovratnik, ga dvignil in vrigel v Santerja. Santer je sicer mislil odskočiti, pa je bil že prepozen. Gates ga je podrli na tla in puška mu je zletela iz rok.

V hipu sem ležal na njem, — udarec s pestjo po sencu pa se je onesvestil. Oskrbljen je bil.

Praproščak

Polk se je bil stavil na želez. nasipu in je imel za tarčo vso prusko armado, ki je bila napokljena nasproti pod gozdom. Streljali so se na štiri in dvajset metrov. Častniki so vpili: "Leži!" — toda nihče se ni hotel pokoravati in ponosni polk je stal pokonci, zgoščen okrog svoje zastave. Ta trpeča gmota ljudi, zavita v raztrgan dim, je bila v tem velikem obzorju zahajajočega sonca, zorečega žita in pašnikov kakor na golem polju preplašena čreda in vrtincu strašnega viharja.

In koliko železa je deževalo na ta nasip! Ni bilo čuti drugega, kakor prasketanje pušk, zamolkli zvenk vojaških skledic, ki so se kotalele v jarek, in granate, ki so dolgo sikale od enega konca bojnega polja do drugega, kakor napete strune zlonosnega in odmevajočega glasbila. Od časa do časa je zastava, ki se je vila nad glavami in plapolala v zraku, ki ga je zvalovila mitraljeza, zatemnela od dima; dvignil se je glas, resen in besen, obvladujoč polkanje pušk, krohota in tožbe ranjenih: "K zastavi, otroci, k zastavi!" — In že se je dvignil častnik, kakor bežna senca v tej rdeči megli, junaški prapor je vztrepetal živahneje in znova zaplapolal nad glavami borcev.

Dva in dvajsetkrat je klonil! Dva in dvajsetkrat je ulovila žepadačji drog umirajoča roka, ga zgraila in naravnala. In ko se je ob zatonu sonca, — to, kar je še ostalo od polka, — komaj peščica ljudi, počasi umikala in se borila, je bil prapor le cunj v rokah seržanta Hornusa, tri in dvajsetega praporščaka dneva.

Seružant Hornus, stara grča stremi zvezdami, je dobil dvajsetleten našive podčastnika in je komaj znal načekati svoje ime. Vsa beda najdenčka, vsa

poživljenost kasarne se je odražala v nizkem in topem čelu, od telečnjaka skrivenčenem hrbtu in nesvestni hoji vojaka v činu. Malo je jecal, pa — saj praporščaku ni treba govoriti! Na sam večer bitke mu je polkovnik dejal: "Ti imaš zastavo, junače moj! Dobro, čuvaj jo!" In na njegov zdelani kumisni plašč, že ves razjeden od dežja in ognja, je kantiner takoj prišil zlat obrobek podporočnika.

To je bil edini ponos ponižanega življenja. Na mah se je postavil starega vojaka zdravala. To ubogo bitje, ki je bilo navajeno hoditi upognjeno, z očmi uprtimi v tla, je imelo zravnano ponosen izraz, pogled dvignjen, da bi videlo plapolati cunj iz suknja in jo držati kolikor mogoče ravno, visoko, nad smrtjo, izdajo in porazom.

Še nikoli niste videli tako srečnega človeka, kakor je bil Hornus v dneh boja, ko je držal svoj drog z obema rokama v usnjenem omotu. Ni govoril in niti trenil ni. Resno kot duhovnik, bi lahko rekli, da ga je držal, kot kako sveto stvar. Vse njegovo življenje, vsa njegova moč je bila v prstih, skrčenih okoli lepe pozlačene cunje, nad katero so letele krogle in v njegovih očeh, polnih izzivanja, ki so zrlle Prusom kar v obraz, kot bi hotele reči: "No, pa mi ga poizkusite vzeti!"

Nihče si ni drznil, še sama smrt ne! Izpred Bormya, Gravelotte, najbolj krvavih bitk, je prišel prapor sečfedran, preluknjan, prosojen od ran. In še vedno ga je nosil stari Hornus.

Nato je prišel september: armada je bila pod Metzom blokirana. Ta dolgi odmor v blatu, kjer so se valili topovi, ko so najboljše čete, demoralizirane zaradi brezdelja, pomanjkanja živil in novincev, mrzle od mrzlice in dolgočasia! Niti po veljnik niti vojaki, nihče ni več

upal. Le Hornus je imel še upanje. Njegova cunjasta trikolora mu je bila vse in da jo je le začutil ob sebi, se mu je zdelo, da še ni ničesar izgubljenega. Na žalost je hranil, ko so niso več borili, zastavo pri sebi polkovnik v nekem predmestju Metz. Hrabri Hornus je bil kakor mati, ki ima svojega otroka v reji. Misli je vedno na njo. Ko pa mu je postalo dolgočas, jo je v teku ubral v Metz in ko jo je videl še vedno na istem mestu k zidu prislonjeno, se je vračal poln poguma in potrpežljivosti in nosil pod premočeni šator sanje o boju, o maršu z na široko razvito trobojnico, plapolajočo tam doli nad pruskimi rovi.

Dnevno povelje maršala Bazaina je podrlo te utvare. Nekega jutra je Hornus, ko se je prebudil, videl vse polje v šumotu, vojake v gruclah, zelo razburjene, spodbujajoče se z besnimi kiki, dvignjenih pesti, ki so bile vse namenjene mestu, kakor da bi njihova jeza hoteli označiti krivca. Kričali so: "Dvignimo ga! ... Ustrelje ga naj!" — In častniki so jih pustili kričati. Hodili so ob strani s sklonjeno glavo, kakor da bi jih bilo sram pred lastnimi ljudmi. Bilo je to sramotno, zares! Prečitali so maršalovo povelje 150.000 vojakom, do bro oboroženim, še čvrstim, ki jih je predalo sovražniku brez boja.

"In zastave?" je vprašal Hornus ves blede. "Zastave so predali z ostalim, s puškami in ostankom opreme, vse..." "St... st... st... strela božja!" je zablebetal ubogi človek. "Toda moje ne bodo nikoli imele!" in spustil se je v dir proti mestu.

Tudi tam je bilo precejšnje vznemirjenje. Narodne straže, meščani in obhodne straže so kričale in se razburjale. Poslanstva so prihajala vsa drhteča in se vračala k maršalu.

On, Hornus, ni vedel ničesar in ni čul ničesar. Govoril je sam pri sebi, ko se je plazil v Predmestno ulico:

"Mojo zastavo! — Naj grem? Ali je to mogoče? Ali ima pravico? Naj da Prusom to, kar je njegovega, svojo pozlačeno zastavo? Toda, to je vendar moje! — To je moja čast. Zabranim jim, da bi se je dotaknili!"

Vsi ti konci stavkov so se trgali v teku in njegova beseda je bila zbegana. Toda imel je svojo idejo, on, stari! Idejo, lepo idejo, odločno idejo: ugrabit zastavo, ponesti jo v sredo polka in zdrveti čez Pruse z vsemi tistimi, ki bi mu hoteli slediti.

Ko je prišel tja, ga niso pustili vstopiti. Polkovnik, besen še sam, ni hotel videti nikogar. — Toda Hornus se ni zmenil za to.

Klel je, kričal in tolkel z nogami: "Moja zastava! Hočem svojo zastavo!" Končno se je okno odprlo:

"Hornus, si ti?"

"Da, mon colonel, jaz..."

"Vse zastave so v Arzenalu... pojdi tja, dali ti bodo potrdilo..."

"Potrdilo? — Čemu?"

"To je maršalovo povelje!"

"Toda, polkovnik..."

"Daj mi mir!" — In okno se je zaprlo. Stari Hornus se je zazibal kot pijan.

"Potrdilo..." je ponavljal kot stroj. Slednjič se je premaknil in razumel samo eno stvar, to, da je zastava v Arzenalu in da jo je treba imeti za vsako ceno.

Vrata Arzenala so bila na stečaj odprta, da so lahko vozili skozi pruski prtljažni vozovi, ki so čakali uvrščeni na dvorišču. Hornusa je popadla znanost, ko je vstopil. Vsi ostali praporščaki so bili tu, 50 ali 60 častnikov, razžaloščenih in tihih. In ti mračni vozovi na dežju, ti gologlavi ljudje zadaj v gruclah... rekli bi: pogreb!

V nekem kotu so se kopicile vse zastave Bazainove armade, nametane na blatni tlak. Nič ni bilo bolj žalostnega, kakor te cunje iz kričečih svile, ostanki zlatih branž in izdelanih drog, vsa ta slavna navlaka, zmetana na tla in zamazana od dežja in blata. Administrativni častnik je prevzemal drugo za drugo in ko je bil klican njegov polk, je vsak prapoščak šel iskati potrdilo. Dva toga in nepotrpežljiva pruska častnika sta nadzorovala zamenjo.

In tudi ve ste prišle semkaj, svete in slavne cunje, ko ste razvile svojo ubogo raztrgano in pometle tlak — žalostno kakor ptice, ki so jim strte peroti. V sramoti ste prišle semkaj, lepe pomazane stvari in vsaka izmed vas je prinesla nekaj Francije. Sonce dolgih maršev je ostalo med prhlimi gubami. V znamenju krogel ste čuvali nad usodo neznanih mrtvecev, padlih pod praporom.

"Hornus, ta je tvoja! Kličete te! — Pojdi iskati potrdilo!"

Pravkar je šlo za potrdilo!

Zastava je bila tam, pred njim. Da, bila je njegova, najlepša, najbolj racefrana od vseh. In ko jo je zagledal, si je mislil, da je zopet tam gori, na nasipu. Čul je žvižgati kroggle, peti razstrelke grant in glas polkovnikov: "K zastavi, momci!" Nato svojih 22 tovarišev na tleh in on, tri in dvajseti jo dviga, ne, že drži ubogo zastavo, ki je hotela spolzeti iz umirajočih rok. Ah! Oni dan se je zaklel, da jo bo branil, da bo čuval nad njo do smrti. In zdaj?

Ko je pomislil na to, mu je kri iz srca udarila v glavo. Pijan, zgubljen, se je majal proti pruskemu častniku, mu iztrgal svojo ljubljeno zastavo in jo zgrabil v obema rokama; nato jo je skušal še dvigniti, visoko in ravno ter zakričal: "K zastava..." — toda njegov glas se je v grlu zateknil. Čutil je, da se drog trese in polzi iz rok. V tem trudnem zraku, v zraku diše-

čem po smrti, ki je tako težko tiščal nad vrnjenimi mesti, zastave niso mogle več plapolati, ničesar ponosnega ni moglo več živeti...

Stari Hornus se je zvrnil, kot da bi ga strela zadela.

(Alphonse Daudet.)

IZ DOMOVINE

— 90 velikih žitnih skladišč po vsej državi. Privilegirana družba za sile bo sezidala na račun ravnateljstva za preučevanje in organizacijo kmetijstva v številnih krajih v državi žitna skladišča, v katero bo šlo po okrog 50 vagonov. V ta namen je odpotovalo po državi pred tedni sedem komisij z nalogo, da izberejo in nakupijo zemljišča za žitna skladišča. Vseh skladišč bo sezidano okoli 90. Računajo, da bodo dela končana že do konca septembra, tako da bi lahko v nova skladišča že spravili letošnje pridelke.

— Brat po nesreči ustrelil sestrico. 12 letni Anton, sinko posestnika Jerneja Ločnikarja v Skomarju, je stikal po žepih očetovega suknjica. Pri tem je našel samokres in pritisnil na petelina. Samokres se je sprožil in krogla je zadela njegovo petletno sestrico v trebuh. Deklica se je takoj zgrudila in kmalu izdihnila.

— Regulacija Mure se nadaljuje. Banska uprava je razpisala licitacijo za nadaljevanje regulacijskih del na Muri, in sicer za regulacijo notranje Mure med Veržajem in Sp. Moto. Stroški so predvideni s 445.-278 din.

PODPIRAJTE SLOVENSKE TRGOVCE

MALI OGLASI

Dekle dobi delo

Išče se dekle za splošno hišna dela. Pokličite KENmore 0031.

Soba se odda

Velika opremljena soba se odda. Vprašajte na 6735 Edna Ave.

Tri sobe se oddajo

Oddajo se tri sobe in kopališče, družini brez otrok. Vprašajte na 1049 E. 71st St.

Naprodaj

Proda se gostilna na dobrem prometnem prostoru, 1188 Norwood Rd. Proda se radi boleznih. Ima ponovljene permite D I in D 2. Kdor se zanima, naj se zgleda na zgornjem naslovu za več pojasnila. (221)

Fin mizar

(Cabinet maker) za razna mizararska dela v hiši znotraj, bi rad dobil delo. Računa samo 60 centov na uro. Oglašal bo samo dvakrat. Kdor potrebuje res dobrega in pridnega mizarja za kako delo, naj vpraša za naslov v uradu tega lista. (220)

Lepo stanovanje se odda

V najem se da stanovanje, obstoječe iz 4 sob, in kopališča. Vse moderno urejeno. Nahaja se na 736 E. 93rd St., vpraša se pa na 7215 Myron Ave., telefon ENdicott 1217. (220)

Izredna prilika!

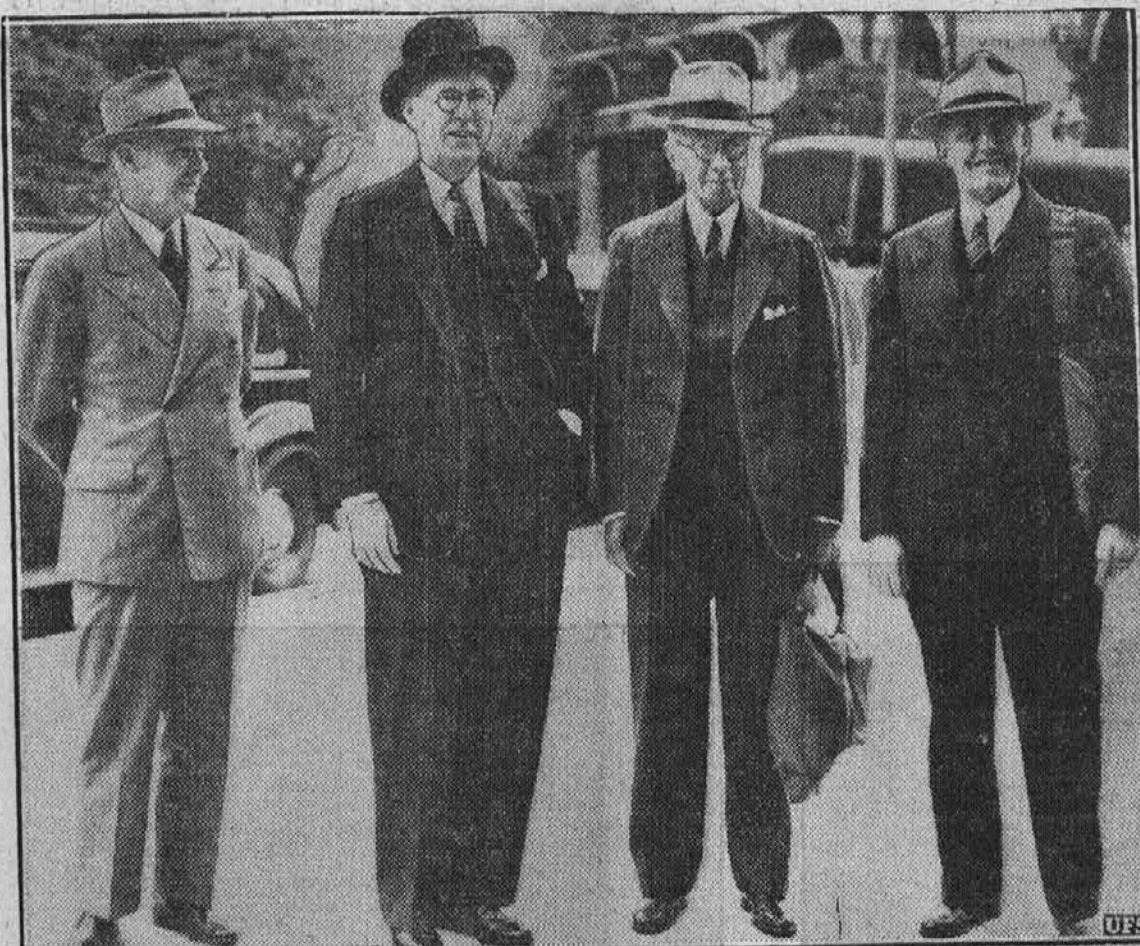
V fari sv. Kristine je naprodaj lepa hiša za eno družino, 6 sob, garaža za dva avtomobila. Cena je samo \$4.750. Odprta v nedeljo za ogled. Naslov: 22100 Fuller Ave. Mimo hiše vozi avtobus. Lahko pokličite KENmore 0818. (x)

Oblak Furniture Co.

TRGOVINA S POHIŠTVO
Pohištvo in vse potrebščine za dom
6612 ST. CLAIR AVE.
HENDERSON 2978

OHIO CONCORD VINO

59¢ gal.
davek plačan
V VAŠI POSODI
TED MANDEL'S WINERY
821 E. 22nd St. KE 3445

Ameriški vojaški izvedenci opazujejo v Londonu nemško vojno taktiko. Joseph P. Kennedy, ameriški poslanik v Angliji razkazuje našim vojaškim opazovalcem po Londonu. Od leve na desno so: admiral Robert Ghormley, Mr. Kennedy, general Delos Emmons in general Robert Strong.

Angleške ženske-gasilke so vedno pripravljene, da hite na kraj požara, ki bi ga mogoče zanetile nemške bombe. Slika nam jih kaže pri vajah v Wolverhampton. Stotine Angležinj se je prostovoljno javilo za to službo.

Sigrid Undset:

KRISTINA — LAVRANSOVA HČI

VENEC

Tako je šla zima h kraju. In Kristina se ni mogla več dalje varati, marveč je morala izpredvideti, da jo čaka zdaj najtežja preizkušnja, kakaj Ulvhildi je bilo le še malo dni živeti. In v svoji grenki žalosti za sestro je z grozo opazala, da je bila njena duša vsa zmedena in razjedena od greha. Kajti kljub temu, da je otrok umiral in je imela pred očmi neizrekljivo žalost staršev, je vendar morala venomer misliti samo na to: ako Ulvhild umre, kako bom mogla prenesti, ne da bi se ob pogledu na očeta vrgla predenj in se mu vso izpovedala ter ga grosila, naj mi odpusti in stori z menoj, kar hoče.

Bili so že v postu. Ljudje so tisto malo živine, kar so jo sprva upali rešiti, zaklali, da bi jim živali same od sebe ne poginile. Obolavali so, ker so se hranili samo z ribami in s pičlo ter borno močnatost jedjo. Sira Eirik je vso sosesko odvezal prepovedi mlečnih jedi. Sicer pa so ljudje imeli komaj še kako kapljjo mleka.

Ulvhild je ležala. Sama je ležala v dekliški postelji in sleherno noč je kdo bedel pri njej. Semtertja je naneslo, da sta oče in Kristina skupaj čuvala pri njej. Neke take noči je Lavrans dejal hčeri:

"Ali se spominjaš, kaj je brat Edvin rekel o Ulvhildini usodi? Ze tedaj sem mislil, da meri na tole. Vendar sem to misel pregnal od sebe."

V takih nočeh je včasih pripovedoval o tem in onem iz časa, ko so bili otroci še majhni. Kristina je sedela tam blede in obupana in je razumela, da s temi besedami oče prosi za pri njej.

Nekega dne je bil Lavrans odšel s Kolbeinom, da bi izsledila medvedji brolg v nekem gozdnatem hribu na severu. Vrnila sta se z medvedko na sanelah. Lavrans pa je pod obleko prinesel živega medvedka. Ulvhild je nekoliko zabavalo, ko ga ji je pokazal. Ragnfrid pa je rekla, da zdaj vendar ni čas za rejo take živali in kaj bo neki z njim počel?

"Vzredil ga bom, da ga bom privezal pred kamrico svojih hčera," je odgovoril Lavrans in se raskavo zasmejal.

Ker pa niso mogli mladiču preskrbeti dovolj mastnega mleka, kakršnega bi moral imeti, ga je Lavrans nekaj dni potem ubil.

Sonce je dobilo toliko moči, da je sredi dneva že malo kapljalo od streh. Senice so se oprijemale brunastih sten na osončni strani in kljuvale, da je odmevalo, ter iskale muh, ki so spale po razpokah. Zunaj na poljih se je trdi sneg lesketal kot srebro.

Končno je bilo nekega večera videti, kakor da oblaki zakrivajo mesec. Zjutraj so se ljudje na Jorundgaardu prebudili v tako gostem snežnem metežu, da niso imeli na nobeno stran razgleda.

Tistega dne jim je postalo jasno, da bo Ulvhild umrla.

Vsa družina je bila zbrana v izbi, tudi Sira Eirik je prišel. Mnogo sveč je gorelo v sobi. V zgodnjem večeru je Ulvhild tiho in pokojno ugasnila v materinem naročju.

Ragnfrid je bolje prenašala, kot so pričakovali. Roditelja sta sedela drug zraven drugega in se tiho solzila. Kolikor jih je bilo v hiši, vsi so jokali.

Ko je Kristina pristopila k očetu, ji je položil roko na ramo. Čutil je, kako trepet in drgete, in privil jo je k sebi. Vendar se ji je zdelo, kot bi moral čutili, da mu je ona bolj odmaknjena od mrliča na postelji.

Ni pojmla, kako more to prenašati. Sama se je komaj spominjala tega, kar je bila že pretrpela, a slaba in nema od bolečine se je držala pokonci in se ni zrušila k njegovim nogam.

V cerkvi so pred oltarjem sv. Tomaža odstranili nekaj desak, in tam so v zemlji, trdi ko kamen, izkopali grob za Ulvhildo Lavransovo.

Vse dni, ko je otrok ležal na slami, je gosto in tiho metlo; metlo je, ko so nesli Ulvhildo k pogrebu, in snežilo je kar naprej, skoraj brez prestanka, mesec dni.

Vsem ljudem, ki so čakali, da jih pomlad odreši, se je zdelo, ko da nikdar ne bo prišla. Dnevi so postajali dolgi in svetli, in dolina je ležala v pari topečega se snega, dokler je sonce sijalo nanj. Toda mrzlo se je še držalo v zraku, in toplota ni imela še nobene moči. Ponoči je trdo zmrzovalo — pokalo je v ledu, grmelo je notri v gorah, volkovi so tulili in lisice so lajale prav spodaj v dolini kakor sredi zime. Ljudje so živini strugali ljubje, a v hlevu so cepale živali kar trumoma. Nihče ni vedel, kako se bo to končalo.

Kristina je nekega dne, ko je po kolovozih curljala voda in se je sneg lesketal po plani kakor srebro, šla iz hiše. Na prisojnjem so bili zameti volto iz jedeni, tako da se je tenka ledena mrežica, s katero je bil srez prevlečen, drobila z rahlim srebrnim zvokom, kadar je z nogo zadela obnjo. Toda v najmanjši senci je bil zrak strupeno mrzel, sneg pa trd.

Šla je gori proti cerkvi — sama ni vedela, kaj bi tam, vendar jo je nekaj vleklo tja. Oče je bil tam — bilo je tam nekaj kmetov, članov bratovščine, ki so zborovali pod cerkveno lopo, to je vedela.

Zgoraj na vrhu je srečala več kmetov, ki so prihajali nizdol. Med njimi je bil Sira Eirik. Može so hodili peš, v mrkem, kuštravem krdelu, prihuljeni, in se niso pogovarjali med seboj osorno so ji odzdravili, ko je šla mimo njih.

Kristina je pomislila, da je že dolgo tega, ko ji je bil vsak človek v srenji prijatelj. Zdaj pa vsi vedo da je sprijena hči. Morda vedo še kaj več o njej. Nemara zdaj tudi vsi verjamejo, da je bilo vendarle nekaj resnice v stari govorici o njej, Arnetu in Benteinu. Morda je na najslabšem glasu. Dvignila je glavo in šla proti cerkvi.

Vrata so bila priprta. Notri je bilo mrzlo, vendar pa ji je zavelo nasproti kakor po toploti iz tega temnega in rjavega prostora s kvišku kipečimi lesenimi stebri, ki so vznášali temo k strešnemu tramovju. Na oltarjih ni gorela nobena sveča, toda skozi špranjo pri vratih je padalo noter malo sonca in medlo poblestavalo na podobah in posodah.

Spredaj pred Tomaževim oltarjem je ugledala očeta. Klečal je, glava mu je visela na sklenjene roke, s katerimi je pritiskal kučmo ob prsa. Plaha in potrta se je splazila Kristina ven in postala v lopi, ki je obdajala cerkev od vseh strani. V okviru oboka med dvema

strebičema, pri katerih je stala in se ju oklepala, je zagledala Jorundgaard, za domom pa blede sivi hlap nad dolino. V soncu se je po vsej dolini lesketala reka, bela od vode in snega. Toda jelševje ob strugi je bilo rumeno rjavo od cvetja, tudi smrekovi gozd tu zgoraj pri cerkvi je že bil pomladno zelen, v bližnjem gaju pa so ščebetale, čivkale in požvižgavale drobne ptice. O, da, takšno življenje je bilo nekoč vsak večer po sončnem zatonu.

In začutila je tisto koprnjenje, ki je mislila, da je z bridkostmi usahnilo v njej, koprnjenje v krvi in v telesu se je zdaj zgenilo, nežno in slabotno, kakor bi se prebujalo iz zimskega spanja.

Lavrans Bjorgulfson je prišel ven in zaklenil cerkvena vrata za sabo. Stopil je naprej, obstal blizu hčere in se skozi sosedni obok zagledal v pokrajino. Opazila je, kako je ta zima očeta vzela. Sama ni razumela, da se je mogla zdaj dotekniti tega, pa ji je vendar uslo:

"Ali res, kar je ondan rekla mati: da si ji bil dejal — če bi bil Arne Gyrdson, da bi privolil?"

"Da," je rekel Lavrans, ne da bi jo pogledal.

"Tega nisi rekel, dokler je bil Arne živ," je odvrnila Kristina.

"Beseda ni nanesla. Videl sem pač, da te ima fant rad — vendar ni nič rekel — in mlad je bil — in nikdar nisem opazil, da bi kdo ve kaj mislila nanj. Tega menda nisi mogla pričakovati, da bi svojo hčer ponujal človeku brez premoženja." Bežno se je nasmešnil. "Fanta pa sem imel rad," je tiho dejal. "In če bi bil vedel, da te muči ljubezen do njega —"

Stala sta in zrla v daljo. Kristina je čutila, da jo oče gleda — trudila se je, da bi kazala mirno lice, vendar je opazila, kako blede. Tedaj je oče pristopil k nji, jo oboroč objel ter jo pritisnil k sebi. Upognil ji je glavo vznak, pogledal hčeri v obraz, potem ga je pa spet skril ob svojo ramo.

"Jezus Kristus, Kristinica, ali si res tako nesrečna —"

"Mislim, da bo to moja smrt, oče," je rekla tesno ob njem.

Bruhnila je v jok. Solze pa so se ji usule zato, ker je v njegovem ljubkovanju začutila in v njegovih očeh brala, da ga je žalost omeščala in da ne more

Republikanec Wright Patman iz Texas je prišel pred Diesov preiskovalni odbor v Washington s zahtevo, da ta odbor preišče koliko je resnice ne trditvi, da obstoja zveza med nekaterimi velebisnesom in nemškimi propagandnimi agencijami v Zd. državah.

več vztrajati v svojem odporu. Premagala ga je bila.

Proti koncu noči se je prebudila; oče se je bil v temi doteknil njene rame:

"Vstani," je tiho rekel, "ali slišiš —?"

Zaslišala je, da je pelo okrog oglov hiše — bil je globoki, polni glas z vlago nasičenega južnega vetra. Od strehe je kapljalo, šumljal je dež, ki je padal na mehki, taleči se sneg.

Kristina je vrgla nase haljo in je šla za očetom do zunanjih vrat. Skupaj sta stala tam in zrla v svetlo majnično noč — topel veter in dež sta se jima zaganzala v obraz — nebes je bil svet kepastih, jadratočih deževnih oblakov, bučalo je iz gozdov, žvižgalo med hišami — in gori od gora je bilo slišati zamolklo bobnenje snežnih plazov, ki so grmeli v dolino.

Kristina je dotipala očetovo roko in se je oklenila. Poklical jo je bil, da bi ji le-to pokazal.

tedaj bi bil tudi tako storil. In zdaj je bilo spet tako.

Ko sta se vrnila v hišo, da bi legla, je dejal Lavrans:

"Tuji mož, ki je bil ta teden tukaj, mi je prinesel pismo od gospoda Munana Baardsona. Poleti misli priti sem gori, da bi pogledal po svoji materi, pa me prosi, če bi smel k meni na obisk in na pomenek."

"Kaj mu boste odgovorili, oče?" je šepnila.

"Tega zdaj ne morem povedati," je odvrnil Lavrans. "Toda govoril bom z njim, potem pa ravnal, kakor mislim, da bom mogel pred Bogom zagovarjati, hčerk moja."

Kristina je zlezla nazaj k Ramborgi v posteljo, Lavrans pa je legel k svoji speči ženi. Ležal je in razmišljal, da je le malo dvorov po dolini, ki bi bili v takšni nevarnosti kakor Jorundgaard, če bi poplava nastopila silno in nenadno. Govorilo se je o neki prerokbi, da bo reka nekoč odnesla dvor.

(Dalje prihodnjič.)

Mati daje priznanje prezračevalnemu sistemu, da je ostala družina zdrava

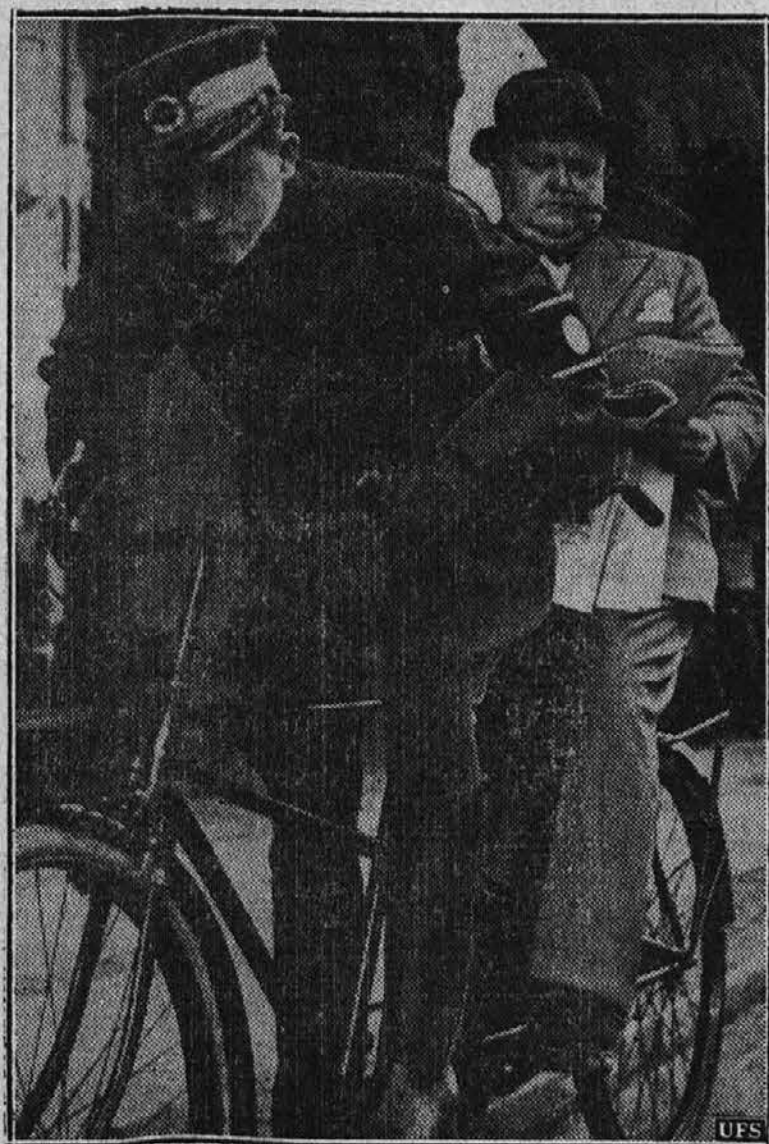

To ni bila nikakoli vila, ki je pazila nad domom Mr. in Mrs. Jack Krupnick, 3415 Altamont Rd., Cleveland Heights v preteklem letu, da je bila družina obvarovana prehladov in velikih bolezni.

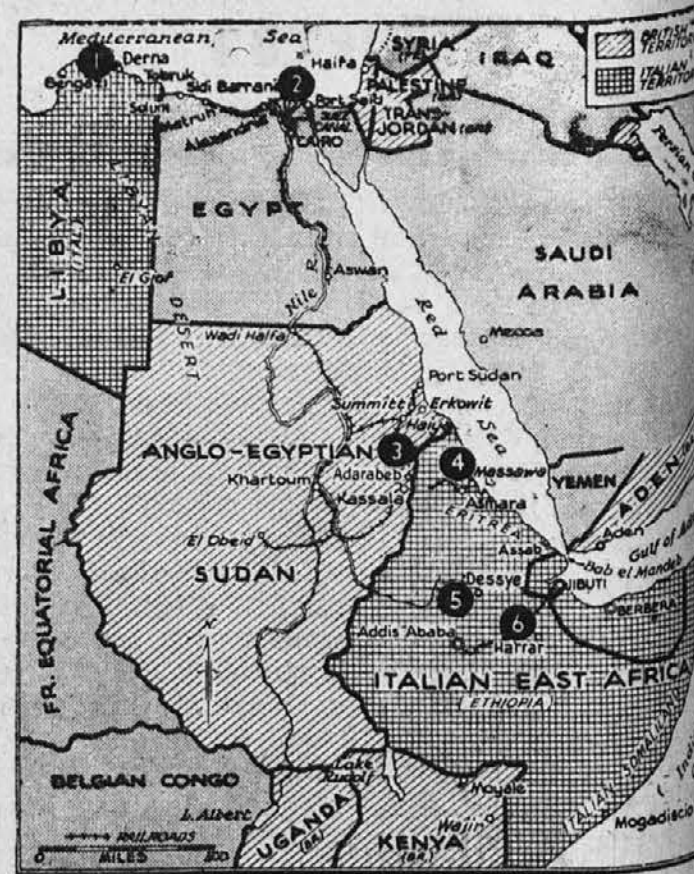
Mrs. Krupnick je prepričana, da je vse to dosegla s tem, ker so v septembru preteklega leta postavili v svojo hišo nov ogrevalni in ohlajevalni sistem (prezračevanje), ki izvestno deluje v njihovi dvonadstropni hiši.

Mrs. Krupnick ve iz izkušnje v preteklem letu, da priprava, ki je zato, da poganja zrak v kroženje, res veliko pomaga, da se segreje vsak kotiček v hiši. Ta priprava poganja sveži zrak skozi posebno čistilno napravo (filter), da tu ostane vsak prah in mogoča umazanija, ki se nahaja v zraku. To čiščenje zraka pa veliko pomaga, da se družina obvaruje nepotrebnih in sitnih prehladov. Dokler niso imeli pri Krupnickovih tega sistema, sta bili Mrs. Krupnick kakor tudi njena mala hčerka Barbara Anne vedno prehlajeni. Letos pa je bil celo mali petmesletni Johnny vso mrzlo in mokro pomlad čvrst in zdrav, da ni občutil nikakega prehlada.

Mrs. Krupnick pravi, da spomladi, ko so bile vse njene sosedne zaposlene s takozvanim pomladanskim čiščenjem, ni ona imela skoro nobenega dela, kajti stene in pohištvo je bilo skoro brez vsakega prahu, kakršnega navadno povzročajo zastarele ogrevalne metode. "Se cel zavese na oknih niso bile potrebne čiščenja," pravi Mrs. Krupnick. "Kakor nam ta naprava pomaga pri ogrevanju stanovanja v zimskem času, ravno tako pa se lahko uporablja za ohlajevanje v poletnem času," pravi Mrs. Krupnick. "V hudi vročini zapremo vsa okna in odpremo pihalo (blower), ki požene hladan in svež zrak iz kleti po vseh sobah. Sprevideli smo, da ta priprava ohladi zrak v sobah za 10 do 15 stopinj. Po mojem mnenju je bila to še najboljša investicija, kar smo jih kdaj napravili."

Na Danskem je prepovedano civilistom rabiti gazolin, zato se premožnejši Danci vozijo v svoje urade z biciklji. Na sliki vidite takega bicikel-soferja, ki seveda največ trpi, ker gospod v ozadju si ne prizadeva preveč truda s pogonjanjem kolesa.

Točke, ki so zaznamovane s črnimi pikami in številami, mi nam kažejo kraje, ki so bili napadeni iz zraka v italijansko-angleški vojni v Afriki. Italijani so bombardirali Aleksandrijo, pristaniški Said in Haifa (2), Angličani napadli Adarabeb (3), Derna (1), Massawa (4), Dera (5) in Harar (6).

Prva, najstarejša, največja in najbogatejša slovenska katoliška podpora organizacija v Združenih Državah Ameriških, je:

Kranjsko-Slovenska Katoliška Jedinota

Glavni urad v lastnem domu: 351 No. Chicago St., Joliet, Illinois. POSLUJE ŽE 47. LETO

Ustanovljena 2. aprila 1894, inkorporirana 12. januarja 1898 v Joliet, Illinois, s sedežem v mestu Joliet, Illinois.

SKUPNO PREMOŽENJE ZNAŠA OKROG \$5,000,000

SOLVENTNOST K. S. K. JEDNOTE ZNAŠA 122.55%

K. S. K. Jedinota ima nad 36,000 članov in članic v odrasli in mladinskem oddelku.

SKUPNO ŠTEVILO KRAJEVNIH DRUŠTEV 184

V Clevelandu, Ohio je 15 naših trajevnih društev. Skupnih podpor je K. S. K. Jedinota izplačala tekom svojega obstanka nad \$7,400,000

GESLO K. S. K. JEDNOTE JE: "VSE ZA VERO, DOM IN NAROD". Če se hočeš zavarovati pri dobri, pošten in solventni organizaciji, zavaruj se pri Kranjsko-Slovenski Katoliški Jedinoti. Se lahko zavaruješ za smrtnino, različne poškodbe, operacije, invalidnost in vsemogočnosti.

K. S. K. Jedinota sprejema v svojo sredo člane in članice do 60. leta; otroke pa takoj po rojstvu in do 16. leta. Zavarovanje lahko od \$250 do \$5000 posmrtnine.

V Mladinskem Oddelku K. S. K. J. se otroci lahko zavarujejo v razredu "AA" ali "BB". Mesečni prispevek v mladinski oddelki je nizek in ostane stalen, dasi zavarovalnina z vsakim letom naraste. Slučajni smrti otroka se izplača \$500 ali \$1,000 posmrtnine. Otroci lahko tudi zavarujejo za dobo 20 let, nakar prejme zavarovalnina izplačano v gotovini.

BOLNIŠKA PODPORA: Zavaruješ se lahko za \$200; \$100 in 50c na dan ali 10c na teden. Asesment primerno nizko.

K. S. K. Jedinota nudi članstvu pet najmodernejših vrst zavarovanja.

Člani in članice nad 60 let stari lahko prejmejo pripadajočo rezervno izplačilo v gotovini.

Nad 70 let stari člani in članice so prosti vseh nadaljnjih prispevkov.

Jedinota ima svoj lasten list "Glasilo K. S. K. Jedinote", ki se enkrat na teden v slovenskem in angleškem jeziku in brezplačno dobiva vsak član in članica.

Vsak Slovenec in Slovenka bi moral(a) biti zavarovan(a) pri K. S. K. Jedinoti, kot pravi materji vdov in sirot. Če se nisi članica te mogoče in bogate podpora organizacije, porudi se pristopi takoj.

V vsaki slovenski neselbini v Združenih državah bi moral(a) družstvo, spadajoče h K. S. K. Jedinoti. Kjerkoli se nimate družstva, spadajočega k tej solventni katoliški podpori organizaciji, pridi vite ga; treba je le osem oseb v starosti od 16. do 60. leta. — daljna pojasnila in navodila pišite na glavnega tajnika: ZALAR, 351 No. Chicago Street, Joliet, Illinois.

ŽENINI IN NEVESTE!

Naša slovenska unijska tiskarna vam tiska krasna poročna vabila po jako zmerni ceni. Pridite k nam in si izberite vzorec papirja in črk.

Ameriška Domovina

6117 St. Clair Ave.

H. Henderson